

נציג הכוח בשלטון המתהדר בזכויות הדין מיוחדות.

אבל הנשים עצמן רחוקות מלהיות מאוחרות. הגבירות רודות במשרות, פערי ה' מעמדות מבדילים היטב בין אלה שיש להם לבין אלה שאין להם, ומשום כך אין להם כל זכות כניסה לתוך חיי האמידים.

בוניאל וריצ'קוק, ומעל לכל, אפי שר למצוא כאן משל של גורל ספרד כור לה. הסבתא הישישה בבית, משותקת, נטו לת כושריהדיבור, חיה בתוך תמונות ה' עבר ורוצה למות. מייצגת דור ספרדי של שותת על זכותו להילחם. ההתנהגות של המעמד הבורגני, ההיצמדות להירארכיה שבה כל אחד צריך לדעת בדיוק את מקומו ואת תפקידו, הולמים להפליא את הדור שהפך את הסדרים היומיומיים לפולחן קטנוני כדי שהתעסקות הקדחתנית בור' טות תשחרר אותם מן הצורך להרהר ב' עיקר, ואילו הילדים, הדור החדש, גדלים בשינאה עמוקה להוריהם ובתערובת של רחמים ורחיקה מפני הישישים.

מה שמפליא, אצל סאורה, הוא העובדה שהוא מצליח להפעיל את כל המישורים ב' סירטו באותה מידה של יעילות. הוא תופס גוונים עדינים של תגובות ילדותיות אצל שלוש האחיות, ומבחין בהבדלים שבין התגובות, התלויים בהבדלים בגיליים. הוא חולף בתנועת מצלמה אחת מעבר להווה ומן ההווה לעתיד וחזרה, מצליח ליצור אווירה בחלון המבט על פני חדר אפולולי בלילה. הוא לוכד את הפאזיסים הקטנוני של יום יום בחיי המיומנות, במבט אחד של אשה, בעמידתו של גבר, בתגודת-יד חפוזת, ואם נכון שגודולתו של במאי מתג' לית ברגעים שבהם לא קורה דבר על המסך, הרי סאורה הוא בהחלט במאי גדול. כי מראה של גן עציפרי שבו רצות ה' ילדות להנאתן, או של בריכה ריקה מ' מים, יוצרים אצל הצופה מיד הקבלות רגשיות שמעל ומעבר לניתוח ההגיגני.

מוצ'ר הר'ש, מאז ומתמיד ראיתי את עצמי כבנו הרוחני של בוניאל וריצ'קוב' מישפחה של היצ'קוק', טען פעם סאורה. מבוניאל ירש את המבט הצונן החודר ל' תוך האדם וחושף את חוסר האונים שלו מול ההחפים האפלים שבתוכו, את תערובת

אנה טורנז, בקריאת העורב
אפשרות של התאבדות

התשוקה האפלה והמוות, את הפטישיון המשונה (בכל פעם שהילדה פותחת את המקרר, יש שם צלחת גדולה עמוסה כרי עייתרנגולות). מהיצ'קוק הוא שאל הנור' עות מצלמה ארוכות ומסוננות, כישרון לפרוט על רגש האשמה של הצופה הנוטה תמיד להאמין באפשרות הקיום של הזדון בזולת. משום שהוא יודע עד כמה זה קיים בתוכו, את היכולת ליצור מיסתורין על המסך באמצעים פשוטים לכאורה.

מה שיוצא מתערובת שני אלה הוא מור צר חדש, וייתכן מאד שבעוד שנים ידברו על סאורה כפי שמדברים היום על היצ'קוק ועל בוניאל. יש לו עוד זמן. הוא בסך הכל בן 45.

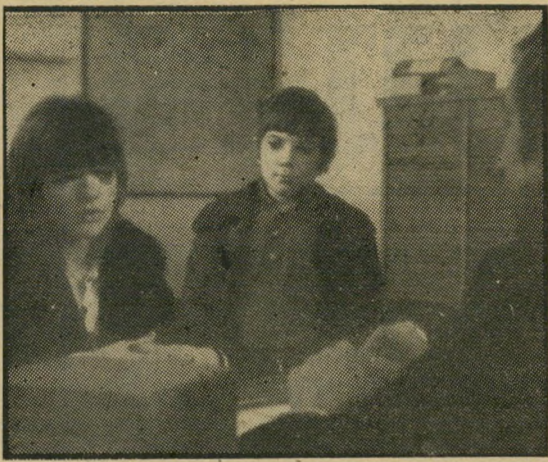
מלודראמה

עם חן

בגידות קטנות (גורדון, תל-אביב, צרפת) — מלודראמה קטנה זו, המעורבת בכמות לא מבוטלת

של חיוכים וחן ילדותי, מזכירה מבחינות רבות את הקולנוע של ימים עברו, שלפעמים נדמה כי הלך כבר לעולמו: סיפור פשוט, עשוי בחביבות, שאינו רוצה לומר יותר ממה שרואים על המסך, אבל אייאפשר לבוא אליו בטעות, כי מה שרואים על המסך נחמד בהחלט.

זהו סיפור על אהבה חולפת בין נהג-משאית לסטודנטית מתמרדת מעידן '68. הם חיים יחד רק שנתיים ואחר-כך, בדרך הטבע נפרדים. הילד שיצא מקשר זה גדל בבית סבו וסבתו, הורי האב עד שזה מחליט, ביום בהיר אחד, כעבור שנים, שהגיע הזמן לקחת את הנער עימו. קשוי ההסתגלות של האב הרווק, שאינו יודע דבר על גידול ילדים, ושל הילד עצמו חופשי בין שדות ואחו בכפר ולפתע מוצא את עצמו נעול בין בתים ורחובות צרים, מוצאים בהבנה ובריגשות, לא מעט בשל כישרונם של בורנאר פרסון (האב) ואיוו קודראי (הבן). על כך יש להוסיף עוד שני מרכיבים. כשנלקח הבן מן הכפר לעיר הופרד מחברתו בנפש, בת גילו, רוז, למולו, היא נשלחת לפנימיה בעיר, והוא עוזר לה להימלט מהשגחתן הקפדנית של הנזירות המנהלות את הפנימיה. ולרומן-נעורים זה (שני הילדים הם בני עשר בערך) מצטרף היבט נוסף: הילד, שלא ראה את אמו מאז עזבה את הבית, מצליח להתחקות אחר עיקבותיה וגורם לכך שייאסר כזי שהיא תצטרך לבוא לשחרר אותו. בכך הוא מחדש, שלא במתכוון (הוא רצה למעשה להעניש את האם), את הגחלים הרדומות של

אלגרה וקודראי: גחלים רדומות

האהבה בין האב לאם, שנישאה בינתיים והפכה בורגנית אמידה, מנובדת ומגונדרת. קאתרין אלגרה, בתה של סימון סיניורה, רומזת בתפקיד זה כי משהו מן הנוכחות של אמה מול המצלמה עבר אליה בירושה, וראוי לניצול.

אין ספק שכל אחד מן המרכיבים הללו יכול לשמש חומר נרחב לסרט בזכות עצמו, אילו היה מישוה רוצה באמת לרדת לעומק. אבל איוו אלגרה, במאי צרפתי מן האסכולה הישנה, מסתפק בהצגת הסיפור. הוא עושה זאת ואת היטב, ולא צריך לדרוש ממנו יותר.

תדריך

חובה לראות:

- תל-אביב** — תשוקה אפלה, הגבר שאהב נשים, פנים אל פנים, קידמת עדן
- ירושלים** — שחק אותה, סם
- חיפה** — פנים אל פנים

תל אביב

***** תשוקה אפלה** (צפון, צר' 98) — גבר מודקן נופל קורבן לקסמיה של צעירה ספק-בתולה ספק-זונה, הדוחה ומפתה אותו בעת-יובענה-אחת. סאטירה מבריקה של לואיס בוניאל על המין ה' אנושי שהוא עדיין קורבן לתשוקות גופו, למרות יומרותיו הרוחניות.

***** הגבר שאהב נשים** (סטודיו, צרפת) — מהגדס מעלה את זיכרונות כל-אהבותיו על ספר. סרט שכולו ביטוי הער' צה, אהבה וחובה למין הנשי, חתום במלוא הרגישות והתייחסות של פרנסיסוא טריפו.

***** האדמה הטובה** (פאר, אר'-צות-הברית) — סרט בן 40 שנה, המבוסס על רומן רביהצלחה של פרל באק, על זיקתו של האיכר הסיני לאדמה. תמים ורגשני בתיאור יחסי האנוש לפי קנוד המידה המודרני, ובו כל התנופה הרומנטי-טית שרבים מתגעגעים אליה כיום, וכמה סצנות-ראווה עוצרות נשימה. עם פאול מוני ולואיזה ריינר.

***** מיר מתחת למים** (20.000) — סרטו הישן (תל-אביב, ארצות-הברית) — סירטו הישן של וולט דיסני אולי אינו מנצל כל מה שיש בסיפורו של ז'ול וורן, אבל זהו הרפתקה חביבה מאד לנוער, עם קירק דאגלס מזמר בתפקיד הראשי.

***** הנועזים בעורף האוייב** (אלנבי, ארצות הברית) — מילחמתו הור' מוריסטי, עד כמה שזה בכלל אפשרי, על קבוצת חיילים הנוטשת את החזית של מילחמת העולם השנייה כדי לדאוג לאינ' טרסים פרטיים. הוכחה לכך שהיילי כל העולם דומים זה לזה יותר מכפי שהם דומים למפקדיהם. עם קלינט איסטווד ב' תפקיד הראשי.

הילדה (אנה) והעוזרת (פלורנדה צ'קו)
החזה החשוף ונעלי הקדושה

***** ניקלאודיאון** (סינמה 2, ארצות הברית) — חלוצי הקולנוע לומדים את מיקצועם בסרט הזה של פיטר בוגדנוביץ שהוא מחווה למייסדי האומנות הקרובה ל' ליבו. אמנם הבימוי במיקרה זה פחות כיש' רוני מאשר באותם הסרטים שהוא מזכיר, אבל שיחזור התקופה נעשה בידע, ובחיבה רבה. עם ראיין אוניל וברט ריינולדס.

***** בתו של ראיין** (לימור, אר'-צות הברית) — משולש אהבה באי אירי צחיח. הסיפור הולך במקצת לאיבוד בתוך הנופים עוצרי הנשימה המונצחים להפליא במצלמתו של פרדי יאנג. הסערה, שלכך בבמאי דייוויד לין לצורך הסרט הזה, היא חזויה חד פעמית בקולנוע. לצד שרה מילס ורוברט מיצ'ם מופיע גם ג'ון מילס שוכה לאוסקר על תפקיד המשנה של אידויט הכפר.

ירושלים

***** שחק אותה, סם** (סטוד, אר'-צות-הברית) — וודי אלן, כמסורף לקול' נוע שמקבל שעורים רומנטיים ביחסי עם גשים מרוח הכוכב הנערץ עליו, האמפרי בוגארט. פרק מוקדם בסדרת סיפורי ה' מועקה המצחיקים של בני הכרך הגדול, מתוצרת אלן.

***** ניו-יורק, ניו-יורק** (מיטשל, ארצות-הברית) — סיפור אהבה בין נגן' סכסופון לזמרת, על רקע ניריורק שלאחר מילחמת העולם השנייה. עיקר מעלתו של הסרט במה שהוא יכול להזכיר לצופים המשוגעים לקולנוע, ולא במה שהוא מגיש להם.

***** קו-הכסף** (אורנע, ארצות הברית) — מותחן מצחיק על סוכנים חשאיים. על ריגול, רצח ומיסתורין בתוך רכבת החוצה את ארצות הברית לרוחבה. ג'ון וילדר וריצ'ארד פרייאור אחראיים להצחקות. ג'ון קלייבורג היא הקשר הרומנטי וריצ'ארד קיל המיפלצתי מבשר כאן את האימה המשעשעת שהוא עתיד להטיל בצילו של גיימס בונד.

חיפה

***** פנים אל פנים** (רון, שווי-דיה) — רופאה פסיכיאטרית מנסה להתי' אבד לאחר שכל תיסכולי העבר מתווספים לאכזבות האישיות והמיקצועיות של ה' הווה. אינגמר ברגמן משתמש בסרט זה בדימויים רבים שהופיעו אצלו בעבר, אולם המישחק שהוא משיג מליב אולמן, בתפ' קיד הראשי, ממשיך להיות תופעה שאין דומה לה בקולנוע.